

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

POLITIASSISTENT
MARINUS
BENTZENS
BERETNING
OM
BESÆTTELSEN

Den 29. august 1943 blev jeg anholdt af tyskerne og blev ført op til den tyske kommandant.

Han spurgte mig, om - - ja, han sagde, at nu havde tyskerne taget magten, og om jeg ville fortsætte under tyskerne, så sagde jeg: Det kan jeg ikke tage stilling til, før jeg har talt med min politimester. Jeg er ansat i det danske rigspoliti og politimesteren i Hjørring er min nærmeste foresatte. Ja, men han var udsat for samme betingelser i øjeblikket. Jamen, så kan jeg ikke tage stilling, før jeg har snakket med ham.

Så blev der ringet op til ham. Det var politimester Kann. Han sagde: Bentzen, vi må gøre det så godt, som vi kan, så sagde jeg til kommandanten: Jamen, så fortsætter vi indtil videre, og så blev jeg løsladt igen.

Så gik tiden jo med forskellige skærmydsler med tyskerne indtil den 19. september 1944. Da tog de (anholdte de) jo hele politistyrken. Jeg var den dag, den 19 september da var jeg hjemme ved min private bolig for at få nogle tørv ind. Jeg stod nede i kælderen og smed tørvene op. Jeg havde en mand til at bære tørvene ind. De var hakket af ude i gården. Så syntes jeg på et tidspunkt, at det varede noget

længe, inden han kom med kurven. Da jeg så kom ud, stod han op ad muren med en pistolbevæbnet tysker foran sig og gabte. Han var noget nervøs, og det er der heller ikke noget at sige til. Han var lidt skør i forvejen, så det her blev det ikke mindre af. Men jeg fik besked på, at jeg skulle anholdes. Nå, er det nødvendigt, sagde jeg. Ja, det var det. Hele huset var omringet af tyskere. Men så skal jeg s.. da have mig vasket, inden jeg kan tage herfra. Og jeg gik op i mit badeværelse og en tysker bagefter mig. De gennemrodede kælderen. Der stod nogle tomme ølflasker, dem havde de oppe alle sammen, men de var drukket, så dem fik de ingen fornøjelse af. Men jeg fik mig da vasket og blev transporteret op på politistationen under eskorte af to tyske soldater. Og da jeg kom derop, var der flere. Da vi kom ind på politistationen, var der ikke andre end kontoristen Hardahl og landbetjent Jensen. Men der var jo blevet nogle samlet. Vi havde en politibetjent, der hed Thaanum. Han var der også. De gik så fra stationen og undersøgte hele rådhuset, Og det mærkelige var: Oppe på rådhusets loft lå en masse sprængstof, som modstandsbevægelsen - det var Thaanum, der havde med det at gøre - havde lagt derop. Det gik de tyske soldater og trådte på. Thaanum sagde: Jeg er nødt til at sige, at det er mig. Ja ja, tag det nu roligt,

sagde jeg, der er mange, der har adgang her til rådhuset, lad os nu lige se. De opdagede det overhovedet ikke.

Hjemme hos mig selv privat, der havde jeg min tjenestepistol og ammunition. Jeg havde lige dagen i forvejen fået 25 patroner. Det tog de jo. Da vi så kom op på politistationen, ville de jo se det hele. Da pengeskabet blev lukket op, lå der også en pistol. De ville have at vide, hvis det var, så sagde jeg: Det er min. "Hvorfor jeg havde to pistoler?" Det er fordi, jeg er officer, men selvfølgelig tog de den. Det var en, som en af byens borgere var kommet med. Det var på et tidspunkt, hvor folk skulle aflevere deres våben. Da var der en borger i byen, der havde en pistol, og den havde han ikke afleveret. Så en tid efter spurgte han mig: Hvad skal jeg gøre ved den? så sagde jeg: Kom op til mig med den, så skal jeg opbevare den. Og det var den, der lå i pengeskabet, men de snupede den jo. Efter at de havde undersøgt alt, blev vi frigivet igen.

Så kom vi under vejr med, at vore kollegaer i Aalborg var sendt syd på. Om formiddagen næste dag- vi måtte jo ikke køre ud - så havde vi en tysk løjtnant, som jeg var gode venner med. Jeg spurgte, hvad der skulle foretages, hvad skal vi gøre? Jeg skulle gerne have snakket med min politimester. Ja, men jeg kunne godt køre derop, for de fik ikke post før kl. 10, så inden da skete der ikke noget.

Og så kørte vi til Hjørring, Haumann og jeg, og der blev vi samlet i amtsrådssalen. Politimester Kann var væk, han var stukket af. Der var en fuldmægtig Landau, 1. fuldmægtig. Vi samledes alle i amtsrådssalen og drøftede situationen, og vi blev enige om, at vi skulle forlade vore bopæle, og vi skulle være ude af byen, inden kl. 13. Så kørte jeg hjem. Vi havde dengang 14 - 15 mand, en hel del af dem var jo beskæftiget med jernbanebevogtning, men de havde tilknytning til stationen. Vi havde en politibetjent Nyholm fra Jerslev. Jeg ringede til kærneren, om han ikke ville sige til Nyholm, at han godt måtte holde fridag. Jeg var i banken og snakke med dem og fik det ordnet sådan, at vore koner kunne få vores løn, for nu rejste vi. Og det lovede de. Alt i orden. Så kom kærner Jensen cyklende hjem til min bopæl. Han kunne forstå, at der var noget galt. Han blev sat ind i situationen. Så sagde han: Du kan da tage med mig hjem. Jeg fik cyklen frem og et par over - all i bagagebæreren - og Jensen og jeg cyklede ad Jerslev til. Imens - det er klart, at det var rygtedes ude i byen, så der var et par af mine gode venner, der havde ringet hjem til min kone om, hvor jeg var henne.

Hun sagde, at det vidste hun ikke, men jeg var cyklet øst på, formentlig mod Jerslev. De to venner indhentede os i Klæstrup. Det var direktør P. Nielsen, Pedershåb og ingeniør Aage Andersen. Peder sagde: Vi vil nu have en forfriskning, inden vi skilles, og vi tog ind på Jerslev Kro, hvor vi så vidt jeg husker, fik et par stykker smørre brød og en snaps. Politibetjent Andersen fra Pandrup kom også derind. Han var jo også stukket af hjemmefra. Han havde en datter, der boede her i Jerslev. Hun var gift med en bager. Mens vi sad inde på kroen, kom købmand Sørensen ind og sagde: Nu er de efter jer. De er ved "Bøgen". Så blev vi enige om, at det var på tide, vi kom herfra. Andersen og jeg cyklede så ad Hellum til. Da vi kom ned til Svennum, opdagede vi, at der kom en tysk bil, så sagde jeg til Andersen: Lad os gå herind. Ham kender jeg. Det var Chr. Brønden i Svennum. Han var ikke hjemme, men det var hans kone. Vi skulle jo opholdes, mens den tyske bil kom forbi. Nå, sagde jeg, jeg har hørt, at I vil sælge en hest. Det havde hun nu ikke hørt noget til, men i mellemtiden var den tyske bil så kørt forbi, og så kunne vi starte igen. Vi cyklede så til Pilegårds Mølle i Hellum, for dem kendte Andersen også, og jeg kendte dem selvfølgelig, både pigerne og broderen. Andersen havde tidligere været nede at fiske i Mølledammen.

Her var vi så om natten, men der var jo lukket for lys, vand og elektricitet.

Andersen fik mavepine om natten, og han skulle på wc. Det var ikke så godt, han kunne jo ikke skylle ud.

Men vi fik morgenkaffe i Pilegårds Mølle. Andersen sagde, at han gik og døjede med en mavesygdom. Nu var der lige lejlighed til det. Nu ville han indlægges på sygehuset, så sagde jeg: Jeg er heller ikke rigtig rask; jeg tror også, at jeg vil med til doktoren. Så kørte Nyholm Pedersen os op til doktor Fenger i Jerslev, og han blev sat ind i sagen.

Andersen skulle indlægges på sygehuset i Hjørring. Der var også lukket, så der kunne vi ikke komme ind, så sagde Fenger: Vi prøver Dronninglund. Så ringede han der ned. Jo, der kunne vi nok blive indlagt. Og vi kom ned på sygehuset i Dronninglund.

Fenger kørte os derned. Han havde en gammel Ford at køre i. Vi var så uheldige at punktere nede i krydset ved Hjallerup Kro.

Der gik så mange tyskere dernede, men vi fik da skiftet hjul, og der skete ikke noget. Vi kom ned til Dronninglund sygehus, så sagde overlægen (han var jo klar over. Situationen. Han og oversygeplejersken var de eneste, der kendte historien). Jeg tror jeg indlægger jer for børnelammelse. Ja, det er nok den rigtige diagnose, sagde jeg.

Så kom vi i seng, og så skulle der jo komme en natsygeplejerske. Hun vidste jo ikke, hvad vi fejlede. Der var sat et skilt på døren, hvorpå der stod besøg forbudt, så havde hun sagt til oversygeplejersken: Det er vel ikke nogen, der skal skjules. Nej, det var det ikke. Næste dag var der stuegang. Da det var overstået, kom oversygeplejersken ind og så til os. Vi sagde: Det var egentlig dejligt at få et par stykker brød og så en snaps. Jamen, hun troede nok, at hun havde en sjat brændevin fra sin fødselsdag. Der blev lavet et fad smørrebrød, og vi fik det og brændevinen. Det drak vi. Andersen var ellers afholdsmand, men han fik da også et par hybenkradsere. Vi havde det sådan set godt nok dernede på sygehuset, men da jeg havde været der i ca. tre dage, tænkte jeg: Nej, her vil du ikke blive, for hvis der kommer nogen og undersøger her, er vi fanget som mus i en fælde. Så jeg sagde til overlægen: Jeg tror, jeg er rask nu. Så blev jeg udskrevet og så tog jeg ned til min bror. Jeg havde en bror, der var landmand i Arden. Der var en person i Østvendssyssel, som vi var bange for. Det var Jens Langtved. Den gang gik der jo tog fra Dronninglund til Aalborg. Da jeg gik ind i toget -- sad Jens Langtved der - det var ikke særlig oplivende, men der skete ikke noget.

I toget sad nogle koner, ja, vel også mænd og snakkede: Ja, nu havde de set den og den, og det var bl.a. betjenten i Dronninglund. Nu havde de set ham her, og nu havde de set ham der. Det var jo egentlig ikke noget, man skulle snakke om på den tid.

Jeg kom godt til Arden til min bror, og der fik jeg så min kone ned.

Vi kom til at tage kartofler op. Det var lidt uvant at ligge der og skrabe i de kartofler, men det gik da.

Efter en tids forløb fik jeg besked på, at jeg skulle tage nordenfjords. Det man frygtede var jo, at broen i en given situation ville blive sprængt. Hvis det skete, var det uheldigt, at al politi var syd for fjorden.

Der var bestilt plads til mig. Jeg skulle op til Bech, Vellingshøj ved Hjørring og opholde mig. Der skulle også politiassistent Rømer være. Der var vi en tid, men der boede en mand deroppe i nærheden, som Bech ikke var så glad for. Han havde sagt til en nabo: Ja, nu er der da politi henne hos Bech. Det sagde han så til Bech, der sagde: Ja, så må vi hellere tage på udflugt. Så tog jeg til Brønderslev med toget. I kupeen sad en, som jeg havde anholdt en gang for et eller andet. Han sagde: Bentzen, nu kan jeg sige tak for sidst. Ja, men det er du velkommen til.

I den samme kupe sad en, der hed Peter Andersen, også kaldet Stam - Peter, fordi han stammede så voldsomt. Jeg tændte min pibe, så bankede Peter også sin pibe ud, så sagde jeg: Det kan være, at du også vil have en stopper, Peter. Ja tak, Hons er det du ryger, Bentzen. Ja, det er såmænd noget ude fra Rebsengene. Peter han fik stoppet og tændt, så sagde han: Bentzen, tror du ikke, at den mand vil sælge den eng. Han mente, det var noget godt hø. Men jeg tog hjem. Jeg boede aldrig hjemme om natten. Jeg boede ude på kroen, hos Niels Klokkerholm og andre steder. Somme tider tog jeg til Jerslev, hvor jeg var på kroen. Andersen var stadig ved datteren, og vi gik nogle ture sammen.

Når jeg boede på kroen, blev jeg inviteret med Jellesens ud, når de skulle ud til de forskellige.

Jeg kom meget ind til Jakob E. Larsen, købmand Sørensen og købmand Svendsen.

Vi havde det såmænd meget godt, men man havde ingen ro på sig. Så tog jeg ned på Kallehavegård i Østervrå. Her var politibetjent Nørkær. Det var hans bror, der ejede Kallehavegård. Det er i mellemtiden blevet hen ad foråret. Så kom Nørkær og jeg til at læsse møddingen. Han havde aldrig fået sin mødding så hurtigt ud før. Så en dag kom der bud til Kallehavegård om, at tyskerne havde taget lærer Johansen, tror jeg han hed.

Nørkær og jeg gik en tur for at se på nogle plage, der gik og græssede oppe ved Aalborggård. Der var så gået et par timer. Så regnede vi med, at nu var der nok faldet ro over det hele, og så gik vi i arbejde igen.

Så kørte vi til at lave tørv. Der var jeg så til omkring 1. maj 1945.

Vi var klar over, at afslutningen nærmede sig under en eller anden form, men hvordan anede vi jo ikke noget om, men vi samledes i hvert fald oppe hos Niels Klokkerholm i Krogen.

Her var vi nok en snes mand, og der var jeg i hvert fald den aften, fredsbudskabet kom, så blev der sendt bud efter min kone. Hun kom derop, og så havde vi selvfølgelig en hyggelig aften.

Ja, så var krigen endelig slut.